**Εφημερίδα :** «Η Βραδυνή»
**Κριτική Θεάτρου :** Μαρίκα Θωμαδάκη
**Θέατρο «Προσκήνιο»**
**Παναγιώτη Πασχίδη :** «Το ημέρωμα της στρίγγλας…του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ»
**Σκηνοθεσία :** Γιάννης Μπέζος
**Μουσική :** Δημήτρης Παπαδημητρίου
**Χορογραφίες :** Χάρης Μανταφούνης
**Σκηνικό :** Μαρία Χατζηκλεάνθους
**Κοστούμια :** Κώστας Βελινόπουλος
**Φωτισμοί :** Φίλιππος Κουτσάφτης
**Ερμηνεύουν :** Γιάννης Μπέζος, Ναταλία Τσαλίκη, Δάφνη Λαμπρόγιαννη, Αλέξανδρος Μπουρδούμης, Χρήστος Σαπουντζής, Αλμπέρτο Φάϊς, Βαλερία Κουρούπη, Σωκράτης Πάτσικας, Άγγελος Μπούρας

Με μια άκρως ενδιαφέρουσα απόδοση-διασκευή του σαιξπηρικού «Το ημέρωμα της στρίγγλας», ο Παναγιώτης Πασχίδης δημιουργεί θεατρικό περίγραμμα σχέσεων ιστορικής και φαντασιακής συνάμα υποστάσεως. Κατορθώνει έτσι, μέσω αυτού του συγκερασμού, να αποδώσει θέατρο μέσα στο θέατρο υψηλής συγκεντρώσεως αλληλοδιαπλεκομένων σημειακών συστημάτων. Τα εν λόγω συστήματα τοποθετούν στο επίκεντρο της παράστασης το αίτιο και το αιτιατό και υποστηρίζουν θεαματικά την διαδικασία γενέσεως ορισμένου θεατρικού μικροκόσμου. Σημειώνουμε δε το γεγονός ότι η γλώσσα της παρεμβάσεως του κ. Πασχίδη επικαιροποιεί τα σαιξπηρικά ιδιώματα διαγράφοντας ανάλαφρες λεκτικές νότες, αρκετά χρήσιμες για το εγχείρημα αναδύσεως, μέσα από τα στενά πλαίσια μιας βιογραφίας, υλικών της τέχνης του θεάτρου, τα οποία οριοθετούν τις επιμέρους καταστάσεις του αναπαριστώμενου έργου.

Ο Γιάννης Μπέζος εκμεταλλεύεται την πρόταση του διασκευαστού με έξυπνο και εξαιρετικά ‘θεατρικό’ τρόπο, αποφεύγοντας τους σκοπέλους της συγχύσεως. Η σκηνοθεσία του κ. Μπέζου ‘ξεμπλοκάρει’ εύκολα τα στοιχεία εκείνα που κινδυνεύουν να αλληλοεξοντωθούν στην παράσταση, προβάλλοντας με ενάργεια το ιστορικό συγκρουσιακό περιστατικό της βιογραφίας του Σαίξπηρ ως υπόβαθρο της θεατρικής μυθοπλασίας.

Το σκηνικό της Μαρίας Χατζηκλεάνθους, χαρακτηριστικό δείγμα μιας ερμαφρόδιτης αισθητικής, τέμνει τον χώρο σε δύο επίπεδα, βάσει των οποίων λειτουργεί όχι μόνο το θέατρο εν θεάτρω αλλά και η χαρακτηρολογία ενός εκάστου των προσώπων, καθώς επίσης το σασπένς των καταστάσεων. Εξάλλου, η εν γένει σκηνογραφία της κ. Χατζηκλεάνθους εξυπηρετεί το ‘άπλωμα’ των συναισθημάτων που δημιουργούν τις υπερβολές των κινήσεων και των εξάρσεων των ηρώων. Στην ίδια υφολογία κινούνται οι φωτισμοί του Φίλιππου Κουτσάφτη εστιάζοντας την προσοχή του θεατή στο αναμενόμενο συμβάν και στην ενδεχόμενη ανατροπή του. Εξάλλου, η μουσική του

Δημήτρη Παπαδημητρίου όχι μόνο υπογραμμίζει την συγκινησιακή φόρτιση των τεκταινομένων, αλλά δημιουργεί εξέχουσα δομή ανεξάρτητη στην παράσταση, της οποίας ενισχύει δραστικά την αναμφισβήτητη δυναμική.

Στους ρόλους του Σαίξπηρ και του Πετρούκιου, ο Γιάννης Μπέζος κινείται με ιδιαίτερη άνεση κυριαρχώντας στον χώρο τόσο ως δημιουργός όσο και ως ήρωας του δημιουργού. Τουτέστιν, ο κ. Μπέζος λειτουργεί αλληλοσυμπληρωματικά ως προς τους θεατρικούς χαρακτήρες, 'θεραπεύοντας' τις ατέλειες της άμεσης προσαρμογής δι' ενός 'ναΐφ' παιχνιδίσματος της σκηνικής εκφοράς του διπλού σώματος. Δίνει δηλαδή στον θεατή την εντύπωση ότι και στους δύο ρόλους, του Σαίξπηρ και του Πετρούκιου, ενδυναμώνει την προσωπική του συμβολή ισοσταθμίζοντας τον 'πρωτογενή' ρόλο με το δευτερογενές του σαιξπηρικού Πετρούκιου. Κατ' αυτό τον τρόπο δεν αποκόπτει τον ένα από τον άλλο και -αυτό έχει σημασία- δεν ισοπεδώνει τα δύο σκηνικά πρόσωπα δικαιολογώντας προσέτι την ύπαρξη του φανταστικού ήρωα μέσα από το ιστορικό πρόσωπο του συγγραφέα. Ομοίως, η Ναταλία Τσαλίκη, στους ρόλους της Ανν, γυναίκας του Σαίξπηρ και της Κατερίνας, της 'στρίγγλας' του έργου, υποδύεται τις ηρωίδες ομολογικά, την μία εν σχέσει προς την άλλη. Η κ. Τσαλίκη διατηρεί, από την αρχή μέχρι το τέλος της παράστασης, ατόφιους τους δύο ρόλους και αναλλοίωτους από τις απότομες εναλλαγές. Έτσι, τόσο η Ανν όσο και η Κατερίνα διατηρούν την οργανικότητα τους στο πλαίσιο του θεάτρου (της ζωής) μέσα στο θέατρο (του φαντασιακού).

Ως Μπιάνκα, η Δάφνη Λαμπρόγιαννη εμφανίζεται κάπως υπερβολικά τονισμένη επισκιάζοντας το διττό επίσης νόημα του χαρακτήρα που ερμηνεύει και ξεφεύγοντας από το πλέγμα του 'θιάσου' (μιλώντας πάντα για το φαινόμενο του θεάτρου μέσα στο θέατρο). Η κ. Λαμπρόγιαννη εμπιστεύεται, περισσότερο από όσο θα έπρεπε, τα στοιχεία μιούζικαλ της παράστασης εγκλωβίζοντας την υποκριτική της σε εξωτερικούς, 'οπερίστικους' κώδικες. Από την παγίδα αυτή δεν ξεφεύγουν οι ηθοποιοί Αλμπέρτο Φάϊς (Ορτένσιο, Κέρτις), Αλέξανδρος Μπουρδούμης (Λουτσέντιο, Ιωσήφ) και Άγγελος Μπούρας (Γκρέμιον, Ναθαναήλ). Αντίθετα, ο Χρήστος Σαπουντζής, ως Μπατίστα, κατορθώνει να ισορροπήσει ανάμεσα στις ανισόρροπες δυνάμεις μιας επιτυχημένης διασκευής, η οποία, εν τούτοις, δεν αποδίδεται σκηνικώς χωρίς ερμηνευτικούς κινδύνους. Το ίδιο κατορθώνει άλλωστε ο Σωκράτης Πάτσικας (Κεμπ, Τράνιο) ο οποίος δημιουργεί μία εξαιρετική φιγούρα μπουφόνου, πατώντας, καθώς φαίνεται, σε γερές υποκριτικές βάσεις. Ο κ. Πάτσικας επιτυγχάνει να εντυπωσιάσει το κοινό με την ανεπιτήδευτη ερμηνεία του και με την εκφραστικότατη εκφορά του σωματικού κυρίως λόγου.

Τέλος, η ενδυματολογία του Κώστα Βελινόπουλου προσθέτει μια καλαίσθητη πινελιά 'εποχής' στο θέαμα, δεν μπορούμε όμως να πούμε το ίδιο για τις χορογραφίες του Χάρη Μανταφούνη, αν και επιμελημένες, περνούν

απαρατήρητες, θα λέγαμε, εντασσόμενες στην παράσταση δίχως να προσθέτουν κάποιο ιδιαίτερο καλλιτεχνικό βάρος.

Δημοσίευση: 13/3/2003